

22. Frá oyggjaskeggjum og Sigmundi

Nú er at siga frá Føroyum, at Øssur vaks upp hjá Tróndi í Gøtu, heilt til hann var fullvaksin maður. Hann var raskur og væl vaksin. Tróndur fekk honum ta bestu konuna í oyggjunum. Tá segði Tróndur, at teir skuldu býta oyggjarnar ímillum sín til at valda og stjórna. Øssur skuldi hava tann partin, sum pápi hansara hevði átt, og Tróndur tann, sum Brestir og Beinir høvdu átt. Tróndur segði eisini Øssuri, at tað var best, at hann tók tað góðs, jørð og leysafæ, sum teir høvdu átt, til **faðirbøtur**. Alt hetta gekk, sum Tróndur vildi. Øssur átti nú tvey ella trý búgv. Eitt í Hovi eftir Havgrím, abba sínum í Suðuroy, annað í Skúgvoy og hitt triðja í Dímun eftir Sigmund og Tórir.

Føroyingar høvdu frætt um Sigmund, at hann var víðagitin maður, og teir gjørdur nógv fyri at verja seg. Øssur læt gera **virki** um garðin í Skúgvoy, og har var hann mestu tíðina.

Skúgvoy er so brøtt, at har er sera gott at verja. Har er ein uppgongd, og sagt verður, at ikki verður oyggin tikin, um tjúgu ella tríati menn eru fyri, tí tá sleppa aldri so mangir menn framat, at oyggin verður tikin.

Øssur fór millum búgv síni við tjúgu monnum, men heima hjá honum vóru javnan tríati menn umframt húskallar. Eingin hevði nú so mikið sum hann, tá ið Tróndur er undantikin.

Tað nógva silvurið, sum Tróndur hevði fingið á

faðirbøtur:
bót fyri manndráp

virki:
verjuskansi

Skúgvoy:
ivaleyst meinast her við Stóru Dímun. Søgan blandar oyggjarnar báðar saman.

Haloyri, gekk aldri undan. Hann var ríkasti maður í
oyggjunum, og hann stjórnaði øllum Føroyum einsa-
mallur, tí Øssur dugdi lítið í snildum móti Tróndi.

23. Frá Hákun jalli og Sigmundi

Nú er at siga frá Sigmundi, at hann talar við **Hákun jall**. Hann segði, at hann vildi gevast við hernaði og fara til Føroya. Hann vildi ikki longur hoyra, at hann enn ikki hevði hevnt pápa sín, tí tað var **brigslað** honum. Hann biður jallin hjálpa sær og geva sær ráð, hvussu hann skuldi bera seg at.

brigslað:
átalað

Hákun jallur svarar: „Havið er vandafult til oyggjarnar, og brimið er nógv. Ikki ber til at fara hagar við langskipum. Eg skal lata tveir knørrir gera og fáa tær menn á teir, so alt er væl skipað.“

Sigmundur takkar honum. Hann gjørði seg ferðarbúnan um veturin, so at skipini vóru til reiðar um várið, og manning var fingin á tey.

Haraldur kom um várið og gjørði seg kláran at fara saman við honum. Tá ið Sigmundur var ferðarbúgvinn, segði Hákun jallur:

„Honum skal maður av húsi fylgja, ið hann vil aftur skal koma.“

Jallurin gekk tá út við Sigmundi og spurdi:

„Sig tú mær, hvønn trýrt tú á?“

Sigmundur svarar: „Eg trúgvi á mátt mín og megi.“

Jallurin svarar: „Ikki eigur tað at vera so. Tú skalt leita tær stuðul har, sum eg havi sett alla mína trúgv, og tað er hjá **Torgerð Hørðabrúður**. Vit skulu fara at finna hana og har søkja tær góða eydnu.“

Sigmundur bað hann ráða fyri tí.

Torgerð Hørðabrúður:
gudinna, ið Hákun
jallur dyrkaði og tilbað

Teir ganga tá á skógin eftir einari breyt og síðan eftir einari tvørgøtu. Har koma teir til eitt opið stað, og har stendur eitt hús við **stavgarði** um. Húsið var avbera vakurt, gull og silvur var lagt inn í **skurðirnar**. Teir ganga inn í húsið, Hákun og Sigmundur, og nakrir fáir menn við teimum. Har var fjøld av gudum. **Glasgluggar** vóru nógvir í húsinum, so ongantið bar skuggi á.

Ein kona var innarlaga í húsinum, og hon var stásiliga ílætin. Jallurin kastaði seg niður fyri føtur hennara og lá leingi. Síðan reisti hann seg upp og sigur við Sigmund, at teir skulu bera henni offur og leggja silvur á stólin fyri hana.

„Og tað skulu vit hava til merkis,“ sigur Hákun, „um hon vil taka við tí, so sleppir hon ringinum, sum hon hevur á arminum. Av hesum ringi eigur tú, Sigmundur, at taka eydnu tína.“

Nú trívur jallurin eftir ringinum, og tað tykist Sigmundi, sum hon knýtir nevan, so jallurin ikki fær ringin. Jallurin kastar seg enn einaferð niður fyri hana, og tað tykist Sigmundi, sum jallurin tárar. Hann reisir seg upp aftur og trívur eftir ringinum. Tá er hann leysur. Jallurin gevur Sigmundi ringin og sigur, at henda ringin skuldi Sigmundur aldri lata frá sær, og tað lovaði hann.

So skiljast teir, og Sigmundur fer til skip síni. So er sagt, at fimti menn vóru á hvørjum skipinum. Teir lögdu í hav, og teir finga góðan byr, líka til teir sóu fugl av landi. Bæði skipini fylgdust. Haraldur Jarnheysur var á skipi við Sigmundi, men Tórir stýrði hinum skipinum.

stavgarður:
garður gjørdur av stavum, rimagarður, skíðgarður

skurðir:
útskeringar

glasgluggar:
glasvindeyga

Tá kom stormur á teir, og skipini skiltust. Tey róku um í fleiri samdøgur.

24. Sigmundur hittir Trónd

Nú er at siga frá Sigmundi og teimum, at teir sigla ímóti oyggjunum. Tá ið teir nærkast Føroyum, síggja teir, at teir eru komnir eystantil at oyggjunum. Menn eru við Sigmundi, sum kenna landslagið, og teir síggja, at teir eru komnir tætt undir Eysturoy.

Sigmundur segði, at hann vildi fyrst fáa vald á Tróndi. Men tá ið teir komu inn ímóti Eysturoynni, komu bæði streymur og stormur ímóti teimum, so ikki var hugsingur um at sleppa at landi har. Men teir vunnu upp land í Svínoy. Teir koma har í lýsingini, og fýrati menn leypa beinanvegin niðan til bygdina, meðan tíggju ansa skipinum. Teir taka bygdina og bróta upp dyr, taka Bjarna bónda úr seingini og leiða hann út.

Bjarni spyr, hvør er formaður fyri hesari ferð.

Sigmundur nevndi seg.

„Tú manst vera illur við teir, sum sýndu tær ilt, tá ið pápi tín varð dripin. Eg skal viðganga, at eg var har, men manst tú minnast, hvat eg segði um mál títt, tá ið mælt varð til at drepa teg og Tórir? Eg mælti so, at tit ikki skuldu verða dripnir heldur enn eg.“

„Tað minnst eg víst,“ segði Sigmundur.

„Nær skal tað verða mær afturlønt?“ spurdi Bjarni.

„Nú,“ segði Sigmundur, „tú skalt sleppa við lívinum, men eg skal ráða einsamallur fyri øllum øðrum.“

„So skal vera,“ segði Bjarni.

„Tú skalt koma við okkum til Eysturoyar,“ segði Sigmundur.

„Hagar kemst ikki heldur enn upp til himmals í hesum veðrinum,“ segði Bjarni.

„Tú skalt koma til Skúgvoyar, um Øssur er heima.“

„Tí skalt tú ráða fyri,“ sigur Bjarni, „og har hugsí eg, at Øssur man vera.“

Náttina eftir koma teir til Skúgvoyar og koma eisini hesa ferð í lýsingini til oynna.

Tað bar so væl á, at eingir menn vóru at verja upp-gongdina í Skúgvoy. Teir ganga beinanvegin niðaná. Fimmti menn vóru við teimum, sum Bjarni hevði fingið teimum. Teir koma at virkinum, og Øssur og teir eru tá komnir upp á virkið. Øssur spyr, hvørjir teir eru, sum har eru komnir.

Sigmundur nevndi seg.

„Tú manst hava ørindi higgar til okkara. Eg vil bjóða tær sættir,“ segði Øssur, „at teir bestu menn í Føroyum døma í málinum okkara millum.“

„Ikki man verða nakað av sættum okkara millum,“ segði Sigmundur, „uttan eg ráði einsamallur.“

„Ikki man eg semjast við teg við teimum treytum.“ sigur Øssur, „Ikki veit eg tann mannarnum okkara millum ella tann mun í máli okkara, at mær skuldi tørvað hetta.“

Sigmundur svaraði og segði monnum sínum, at teir skuldu søkja at virkinum upp á **kvamsvís**.

„Men eg skal hugsa meg um, hvat eg nú skal gera.“ segði hann.

Haraldur Jarnheysur var harður í ráðum og var ímóti øllum sættum.

kvamsvís:
látast sum um

Øssur hevði tríati menn í virkinum, og virkið var ógvuliga torført at herja á.

Øssur átti ein son, sum æt Leivur. Hann var tá ungt barn.

Nú herja Sigmundur og hansara menn á virkið, og hinir verja.

Sigmundur gongur fram við virkinum og hyggur at. Hann var soleiðis klæddur, hevði hjálm á høvðinum, svørð bundið um miðjuna og øks í hendi. Øksin var silvurdrigin og **krókhyrnt** og vavd um skaftið, og hon var hitt besta vápn. Hann var í reyðum **kyrtli** og í løttum **brynjustakki** uttanyvir. Øll vóru samd um, at ikki hevði maður komið til Føroya so mætur sum hann.

Sigmundur sær nú, at virkisveggurin er lopin í einum stað, og har var lættari at herja á. Sigmundur fer tá burtur frá virkinum, tekur renningarlop so langt upp í virkisveggin, at hann fekk krøkt øksina og hálaði seg skjótt upp eftir øksarskaftinum, og soleiðis kemur hann upp á virkið. Ein maður kom skjótt ímóti honum og høggur til hansara við svørði. Sigmundur slær høggið frá við øksini og leggur til, so at øksin stendur langt inni í bringuni á honum. Hann er skjótt deyður.

Hetta sær Øssur skjótt, loypur ímóti Sigmundi og høggur til hansara. Sigmundur slær høggið frá sær við øksini og høggur til Øssur og tekur høggru hond hansara av honum, so svørðið fellur niður. Tá høggur Sigmundur á øðrum sinni til Øssur í bringuna, so at øksin gjørði hol fyri sær, og har fell Øssur. Tá leypa menn at Sigmundi, men hann stökkur út av virkisvegginum øvutur og

øksin, krókhyrnt:

á øksini eru silvur-træðrir slignar í blaðið, eggin er boðin og endar í spískum hyrnum (sum hálv máni), og jarn-tráður er vavdur um skaftið.

kyrtil:

(hálv)sítt, leyst og vítt klædnalagg (ofta við belti)

brynjustakkur:

stutt brynja

kemur standandi niður. Nú savnast menn um Øssur, til hann er deyður.

Sigmundur sigur monnunum, ið eftir vóru á virkinum, at teir hava tvey í at velja. Annar er, at hann svøltar teir út úr virkinum ella setur eld á.

„Hin er, at tit lata meg ráða einsamallan.“ segði hann. Teir lata hann nú ráða og geva seg upp til hansara.

Tað er at siga frá Tóri, at hann er komin til Suðuroyar. Hann kemur til Sigmundar, tá ið hetta er farið fram.

Nú fara boð ímillum Sigmund og Trónd um sættir. Teir góvu hvør øðrum grið, og fundur var avtalaður at vera teirra millum í Streymoy í Tórshavn, har sum tingstaður føroyinga er.

Har koma Sigmundur og Tróndur og stór mannfjöld. Tróndur er í sera góðum lag. Nú tala teir um semju. Tróndur segði: „Sigmundur, mín vinur, tað er ósømligt, at eg var hjá, tá ið pápi tín varð dripin. Nú vil eg bjóða tær slíkar sættir, sum tær dámar best. Eg vil, at tú skalt gera allar sættir okkara millum.“

„Tað vil eg ikki!“ segði Sigmundur, „Eg vil, at Hákun jallur ger allar sættir okkara millum, annars verða vit ósamdir. Men vit skulu fara saman til Hákun jals, um vit kunnu semjast um tað.“

„Eg vil fegin, vinurin,“ segði Tróndur, „at tú dømir, men eg vil hava rætt til at vera her í landinum og at hava alt tað ræði, sum eg nú havi.“

„Ongar sættir verða,“ sigur Sigmundur, „uttan tær, sum eg vil bjóða tær.“

Tá ið Tróndur nú sær, at verri verður, um hann ikki tekur við tilboði Sigmundar, semjast teir á tann hátt, at teir báðir skulu fara til Noregs um summarið.

Annað av skipunum fór til Noregs um heystið, og við vóru nógvir av teimum monnunum, ið høvdu fylgt Sigmundi vestur um hav. Men Sigmundur var í Skúgvoy um veturin, og saman við honum vóru eisini Tórir, Haraldur Jarnheysur og nógvir menn við teimum.

Nú líður veturin, og Sigmundur ger skip sítt út til ferðina til Noregs. Tróndur ger ein byrðing kláran, sum hann átti. Hvør veit nú av øðrum. Sigmundur siglir beinanvegin, hann er til reiðar. Har í ferðini við honum eru Tórir og Haraldur Jarnheysur. Teir vóru um leið tjúgu mans á skipinum. Teir koma til Sunnmøri í Noregi. Teir frætta frá Hákun jalli, at hann er ikki langt haðan, og teir finna hann skjótt.

Hákun fagnar væl Sigmundi og feløgum hansara. Sigmundur sigur honum frá semjuni, sum hann hevur gjørt við Trónd.

Jallurin svaraði: „Ikki hava tit verið líka snildir, tú og Tróndur. Ikki rokni eg við, at hann kemur skjótt á mín fund.“

Summarið líður, og Tróndur kemur ikki. Nú koma skip úr Føroyum, og har søgdu teir, at Tróndur var rikin aftur at landi, og skip hansara var so illa farið, at tað ikki var siglingarført.

25. Avgerð Hákonar millum Sigmund og Trónd

Nú sigur Sigmundur, at hann vil, at jallurin skal gera av, hvussu trætan ímillum hann og Trónd skal loysast, hóast Tróndur ikki er komin.

Jallurin segði: „So skal verða. Eg leggi **tvinni manngjöld** fyri Brestir og Beinir og hina triðju mannbótina fyri ráðini um at drepa tykkum, tí at Tróndur vildi, at tit skuldu verða dripnir, tá ið hann læt drepa fedrar tykkara. Hin fjórða mannbótin skal vera fyri, at Tróndur seldi tykkum sum trælir. Afturat tí fjórðingi, sum tú hevur at ráða yvir í Føroyum, skal verða tikin bæði parturin hjá Tróndi og tann parturin, sum arvingarnir eftir Øssur eiga, og tú skalt nú ráða yvir helminginum av oyggjunum, men hin helmingurin skal vera ogn mín fyri tað, at Havgrímur og Tróndur drópu hirðmenn mínar Brestir og Beinir. Havgrímur skal vera **óbøttur**, tí hann drap Brestir og søkti at sakleysum monnum. Fyri Øssur skal eingin bót vera fyri tann órætt, at hann tók tína ogn og varð dripin har. Men tú skalt býta peningabøturnar millum tín og Tórir, sum tær líkar best. Tróndur skal hava loyvi at vera í oyggjunum, um hann heldur hesar sættir. Tú skalt hava allar oyggjarnar í **len** frá mær,“ segði jallurin, „og tú skalt gjalda mær skatt av mínum luti.“

tvinni manngjöld:
bót fyri manndráp

óbøttur:
einki skal gjaldast fyri hann

len:
at ráða yvir

Sigmundur takkaði jalli fyri hesa avgerð og var hjá honum um veturin. Um várið fór hann til Føroya og við honum Tórir, frændi hansara, men Haraldur Jarnheysur var eftir.

Ferðin gekk væl, og teir komu til Føroya í øllum góðum. Sigmundur stevnir Tróndi til tings í Streymoy í Tórshavn. Har kemur Tróndur og nógvir menn saman við honum.

Sigmundur segði, at Tróndur hevði enn ikki hildið sættina, tí hann var ikki komin til Noregs, soleiðis sum teir høvdu avtalað. Sigmundur kunnger nú avgerðina hjá jallinum. Hann biður Trónd nú gera annaðhvørt: halda sættina ella bróta hana. Tróndur helt, at tað var ráðiligast at taka við semju, men hann bað sær eina freist fyri peningagjaldið. Hóast jallurin hevði sagt, at peningur skuldi vera goldin eftir einum ári, so játtaði Sigmundur umbønini frá Tróndi, at peningurin skuldi verða goldin eftir trimum árum.

Tróndur segði, at honum dámdi væl, at Sigmundur, vinur hansara, var høvdingur, tí hann hevði sjálvur verið tað so leingi.

„Tað er gott, at so verður.“ segði hann.

Sigmundur segði, at honum tørvaði ikki **sleisk** orð. Teir skiljast sostatt, og allir menn eru samdir.

sleisk:
smikrandi

Tróndur beyð Leivur Øssursyni til fosturs hjá sær heima í Gøtu, og har vaks hann upp.

Sigmundur fór til Noregs um summarið, og tá letur Tróndur ein triðing av fænum, men hann var ógvuliga trekur. Sigmundur savnaði saman skattin fyri Hákun jall, áðrenn hann sigldi úr oyggjunum.

Ferð Sigmundar gekk væl, og hann kemur til Noregs við skipi sínum. Hann fer beinanvegin til Hákun jall og førir honum skatt sín. Jallurin fagnaði Sigmundi, Tóri, og øllum fylgisneytum teirra væl. Teir eru nú hjá jallinum um veturin.

26. Frá Sigmundi Brestissyni

Summarið eftir fór Sigmundur við jalli inn á **Frosta-ting**. Tá bar hann upp málið fyri Torkil, verfaðir sín, at Hákun skuldi gera hann sakleysan, og tað mátti loyvast honum at vera í Noregs landi. Hákun jallur játtaði Sigmundi hetta. Jallurin sendi tá boð eftir Torkili og húski hansara. Torkil varð tá verandi tann veturin hjá Hákuni jalli saman við konu síni og dóttur teirra, sum hevði átt gentubarn. Hetta var sama summarið, sum Sigmundur og Tórir vóru farnir av stað, og tann gentan æt Tóra.

Várið eftir gav Hákun jallur Torkili Turrafrosti sýslu í **Orkadali**. Har setti Torkil búgv og var har alla tíðina, sum higar er komið í søguni.

Nú ríður Sigmundur út í Orkadali til Torkil. Væl varð tikið ímóti honum. Nú hevur Sigmundur upp **bønarorð** og biður um Turið. Torkil játtar bønarorðunum og heldur, at tað er stór virðing fyri hann sjálvum, dóttur sína og tey øll. Sigmundur drekkur nú brúdleyp sítt á **Løðum** hjá Hákun jalli, og jallurin letur veitsluna standa í sjei dagar. Torkil Turrafrost gjørdist tá hirðmaður hjá Hákun jalli og hansara kærasti vinur. Tey fara nú heim eftir hetta.

Sigmundur, kona hansara og dóttir teirra vóru hjá jalli, heilt til tey fóru til Føroya um heystið.

Nú er kvirt í oyggjunum um veturin.

Móti vári fara menn til tings í Streymoy. Har er

Frosta-ting:

tingstaður í Trøndaløgum í Noregi

Orkadali:

dalur í Trøndaløgum

bønarorð:

tað at biðja um gentu

Laðir:

staðarnavn uttan fyri Niðarós, nú Trondheim

stór mannfjöld. Sigmundur hevur stórt fylgi við sær. Tróndur kemur har, og Sigmundur heintar fæ sítt hjá honum. Tað var annar triðingurin, men hann segði tó, at hann skuldi fingið alt. Tróndur svarar: „Tað er so, vinurin, at tann maður, sum eitur Leivur og er sonur Øssur, honum beyð eg heim til mín, tá ið vit vóru samdir. Nú vil eg biðja teg, at tú unnar Leivi onkra sømd eftir faðir sín Øssur, sum tú drapst, og tá kundi eg goldið honum tann pening, sum tú eigur hjá mær.“

„Tað geri eg ikki,“ segði Sigmundur, „og tú skalt gjalda mær fæ mítt. Gjald tú nú fæið, annars man fara at verða verri.“

Tróndur greiddi nú helmingin av tí triðinginum og segði seg ikki vera føran fyri at lata meiri tá. Sigmundur gekk tá at Tróndi. Hann hevði øks í hendi, hina somu silvurdrignu, sum hann drap Øssur við. Hann setti øksina fyri bróstið á Tróndi og segði, at hann vildi trýsta so, at hann skuldi kenna sviðan, um hann ikki læt fæið alt fyri eitt.

Tróndur segði tá: „Vanlukkumaður ert tú!“, og hann bað ein av monnum sínum fara inn í búðina eftir pengapunginum og vita, um nakað var eftir av silvuri. Maðurin fór og rætti Sigmundi pungin. Tá ið fæið var vigað, var tað júst so mikið, sum tað, ið Sigmundur átti. Sostatt skiljast teir.

Hetta summarið fór Sigmundur til Noregs við skatti hjá Hákun jalli, og jallurin var blíður við hann. Hann er har hjá jalli stutta tíð, fer síðan út aftur til Føroya og situr har um veturin.

Tórir, frændi hans, er altíð har við honum.

Sigmundur var vinsælur har í oyggjunum. Hann og Svínoyar-Bjarni hildu væl sætt sína. Svínoyar-Bjarni fekk javnan semju í lag ímillum Trónd og Sigmund; annars mundi tað havt verið verri.

Um várið fara menn til Streymoyartings. Har kemur stór mannfjöld. Sigmundur krevur fæið frá Tróndi, men Tróndur biður faðirbøtur Leivs Øssurssonar, og mangir menn royna at fáa teir at semjast.

Sigmundur svarar: „Ikki letur Tróndur Leivi fæið heldur enn mær. Men tá ið nú menn hava lagt eitt gott orð inn fyri hetta, skal eg lata tað standa, men ikki gjaldi eg tað sum bøtur, sum nú er statt.“

Teir skiljast so við hetta og fara heim av tingi.

Sigmundur búði seg aftur til at fara til Noregs um summarið við skatti til Hákonar jals, og hann verður seint klárur. Hann siglir í hav, tá ið hann er til reiðar. Turið, kona hansara, er eftir, men Tórir, frændi hansara, fer við honum. Væl gekst teimum. Teir komu til Tróndheims seint um heystið. Sigmundur fór tá til Hákun jall, og hann varð væl fagnaður.

Sigmundur var sjevogtjúgu ára gamal, tá ið hetta barst til, og hann var síðan hjá Hákun jalli.

27. Bardagin í Hjørungavági

Tann veturin komu **jómsvíkingar** til Noregs og bardust við Hákun jall og synir hansara. Sigmundur og Tórir vóru báðir við í bardaganum við jøllunum, Hákuni og Eiriki. Sigmundur Brestisson var stýrimaður og liðhøvdingur í herinum hjá jallinum.

Eftir henda tilburð eggjar **Búgvi** sínar menn at herja á. Hann hoggur so hart og ógvisliga, at alt, sum fyri er, stökkur undan honum. Tá ið Hákun jallur sær hetta, heitir hann á allar liðhøvdingar, at teir skulu ganga ímóti Búgva og reka henda víking burtur. Men teir flestu vóru so troyttir av longum stríði, at teimum dámdi ikki at nærkast Búgva.

Nú sær Hákun jallur, at eingin framgongd er ímóti Búgva, sum gekk ógvuliga hart fram og drap nógvar menn í hansara liði. Tá heitir hann á Sigmund Brestisson, at hann skuldi leggja skip sítt at skipi Búgva og drepa henda skaðamann.

Sigmundur svaraði: „Nú vilja tygum seta meg í størsta vanda, tá ið eg skal ganga ímóti Búgva.“

Hákun jallur velur hitt besta liðið á skip Sigmundar og biður menn gera sítt besta. Nú gjørdist álopið á Búgva sera harðligt. Mangur maður læt lív.

Sigmundur eggjar nú monnum sínum at gera upp-gongu á skip Búgva. Tríati menn fara fram í framskutin. Búgvi og menn hansara ganga skjótt ímóti. Har gjørdist hart stríð. Teir møttust brátt, Búgvi og Sigmundur.

Jómsvíkingar:

víkingaherur, ið helt til í Jómsborg, á oynni Jóm, í dag Wollin í Póllandi

Búgvi:

Búgvi Digri, ein av jómsvíkingunum

Búgví er tann sterkasti, men Sigmundur er fimari og kónari í vápnaleiki.

Sigmundur skifti vápnini í hondum sínum, tí hann hevði gjørt báðar hendur javngóðar at hava svørðið í, og tí fekk fáur vart seg ímóti honum. Í somu løtu høggur Sigmundur aðra hondina av Búgva og skjótt eftir hina. Tá ið Búgví nú hevur mist báðar hendur sínar, stingur hann handastubbarnar í ringarnar í gullkistum sínum, sum vóru fullar av fæ. Hann mælti tá og rópaði hart:

„Fyri borð allir Búgva menn.“

Nú loypur Búgví fyri borð, og hann kom aldri upp síðan. Sigmundur vann nú henda sigur fyri Hákun jall.

Nú endar hesin bardagi. Jallarnir takka nú Sigmundi Brestissyni fyri henda sigur.

Men frá Sigmundi Brestissyni er tað at siga, at hann var hjá Hákun jalli allan veturin. Summarið eftir fór hann til Føroya við góðum gávum frá Hákuni jalli og synum hansara. Sigmundur situr nú um veturin kvirrir í Føroyum.

28. Ólavur kongur sendir Sigmundi boð

Nú er at siga frá, at Ólavur kongur Trygvason hevði verið tvey ár í Noregi, og hann hevði kristnað allan Tróndheim. Um várið sendi kongur boð til Føroya til Sigmund Brestissonar og bað hann koma á sín fund. Hann læt eisini tað fylgja við boðunum, at kongur mundi fara at gera hann til fremsta mann í Føroyum, um hann vildi gerast hansara maður.